

Chojnice, dnia 31 maja 1939 r.

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 21

REKORD

DZIAŁ URZĘDOWY

42	Komunikat Dyrekcji Okręgu Pocz i Telefonów	1
43	Przedruk Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt	1
44	Zarządzenie Wojewody Pomorskiego z dnia 30 kwietnia 1939 r. o zapobieganiu powstawaniu i roz-szerzaniu się pożarów w budynkach na obszarze Województka Pomorskiego z wyjątkiem miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych.	2

DZIAŁ URZĘDOWY

42

Z dniem 1 czerwca 1939 r. Dyrekcja Okręgu Pocz i Telegrafów w Bydgoszczy ustala w agencjach pocztowych Konarzyny k. Chojnice, Lipnica k. Chojnice, Silno k. Chojnice i Ogorzeliny godziny urzędowe w dziale telekomunikacyjnym od godziny 8 — 12 i 15 — 21.

W czasie rozszerzonym godzin urzędowych dla służby telekomunikacyjnej również obowiązuje sprzedaż znaczków pocztowych i druków, płatnych oraz przyjmowanie poleconych przesyłek listowych.

Ćwiejkowski

naczelnik urzędu obw.

Powyższe podaje do wiadomości

Chojnice, dnia 30 maja 1939 r.

Starosta Powiatowy

(—) Horwath.

43

PRZEDRUK ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o ochronie zwierząt.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Znęcanie się nad zwierzętami jest wzbronione. Za zwierzęta w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie domowe i oswojone zwierzęta i ptactwo oraz schwyte zwierzęta i ptac

two, dzikie, jako też ryby, płazy, owady itp.

Art. 2. Przez znęcanie się nad zwierzętami na leży rozumieć:

- używanie do pracy zwierząt chorych, rannych lub kulawych.
- bicie zwierząt po głowie dolnej części brzucha dolnych częściach kończyn;
- bicie zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi albo zaopatrzonymi w urządzenia obliczone na sprawienie specjalnego bólu;
- przeciążanie zwierząt pociągowych jucznych ładunkami oczywiście nie odpowiadającymi ich sile lub stanowi dróg, albo zmuszanie takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom;
- przewożenie przenoszenie lub przepędzanie zwierząt w sposób w poz. lub warunkach, powodujących zbędne cierpienia fizyczne.
- używanie uprzęży, pęt, więzów itp. powodujących ból albo używanie ich w sposób mogący sprawić ból lub uszkodzenie cieleśne z wyjątkiem, gdy używanie takich przedmiotów jest potrzebne z powodu i w czasie tresury, prowadzonej w interesie publicznym;
- używanie zwierząt do wszelkiego rodzaju do świadczeń powodujących śmierć uszkodzenie cieleśne lub ból fizyczny, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w art. 3;
- dokonywanie na zwierzętach operacji nie odpowiednimi narzędziami i bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności w celu zaoszczędzenia im zbytecznego bólu;
- złośliwe straszenie i drażnienie zwierząt
- wszelkie wogóle zadawanie zwierzętom cierpień bez odpowiednio ważnej i słusznej potrzeby.

Art. 3. Nie będą uważane za znęcanie się nad zwierzętami doświadczenia dokonywane na nich w celach naukowych, o ile doświadczenia takie są konieczne dla poważnych prac i badań naukowych dokonywane są przez osoby, posiadające specjalne zezwolenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub organów przez niego upoważnionych, lub pod bezpośrednim nadzorem takich osób, a w zakładach wojskowych — zezwolenie Ministra Spraw Wojskowych lub organów przez niego upoważnionych.

Przepisy wydane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Rolnictwa i Spraw Wewnętrznych, określają zwierzęta jakie mogą być używane do takich doświadczeń oraz sposób dokonywania tych doświadczeń w celu zaoszczędzenia zwierzętom niepotrzebnych cierpień.

Doświadczenia określone w niniejszym artykule nie mogą być dokonywane w średnich i niższych zakładach naukowych, poza zakładami specjalnymi które określają przepisy, wymienione w ustępie poprzednim.

Art. 4. Kto dopuści się czynu przewidzianego w artykule 2 ulegnie karze grzywny do 2.000 zł. albo karze aresztu do 6-ciu tygodni albo obu karom łącznie.

Tej samej karze ulegnie właściciel zwierzęcia który świadomie pozwala na popełnienie jednego z czynów, przewidzianych w art. 2, lub powoduje popełnienie takiego czynu albo doń zmusza.

Tej samej karze ulegnie również pracodawca zwierzętnik, przedsiębiorca i każda inna osoba z której polecenia lub w czyjej ineteresie zwierzęta używane są do pracy, jeśli świadomie pozwoli, lub dopuścić do popełnienia jednego z czynów wymienionych w art. 2, lub do czynu takiego nakłania lub zmusza.

Art. 5. Jeśli czynu, przewidzianego w art. 2, dopuszczono się w sposób wskazujący na wyjątkowe okrucieństwo sprawcy, winny ulegnie karze więzienia do jednego roku. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 roku zamiast więzienia stosuje się ścisły areszt.

Art. 6. W wypadku popełnienia wyżej wymienionych przestępstw przez nieletnich od lat 14-tu rodzice lub opiekunowie, winni niedozoru ulegną karze grzywny do 50 złotych.

Art. 7. Winny dokonywania doświadczeń naukowych w sposób naruszający postanowienia art. 3, lub przepisy wydane na jego podstawie ulegnie karze grzywny do 1.000 zł.

Art. 8. Do orzekania o przestępstwach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powołane są sądy powiatowe (pokojuowe).

Art. 9. Jeśli skutkiem znęcania się, zwierzę znajduje się w takim stanie że ze względów humanitarnych powinno być zabite, albo jeśli wymaga leczenia, — powiatowa władza administracji ogólnej po zbadaniu zwierzęcia przez lekarza weterynarii, może zarządzić jego zabicie lub leczenie na koszt winnego, przy czym może powierzyć takie zwierzę na czas leczenia innej osobie, którą uzna za odpowiedzialną.

Odwołanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzenia.

Art. 10. Minister Spraw Wewnętrznych może upoważnić poszczególne stowarzyszenia, mające na celu ochronę zwierząt, do współdziałania z organami państwowymi w ujawnieniu przestępstw, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Art. 11. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Spraw Wojskowych, a w zakresie postanowień karnych — Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30 dnia po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą artykuły 287 Kod. Kar. z 1903 i § 360 p. 13. Kod Kar. z 1871 oraz wszystkie inne dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych tym rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki.
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski.
Minister: K. Bartel.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski

Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski

Minister Komunikacji: Romocki.

Minister Robót Publicznych: Moraczewski.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: dr. Jurkiewicz

Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz

Minister Pocht i Telegrafów: Bogusław Miedziński.

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332 z 1928 r.)

Powyższe podaje do wiadomości

Chojnice, dnia 30 maja 1939 r.

Starosta Powiatowy

(—) Horwath.

43

Zarządzenie Wojewody Pomorskiego

z dnia 30 kwietnia 1939 r.

o zapobieganiu powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów w budynkach na obszarze Województwa Pomorskiego z wyjątkiem miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 13 marca 1934 roku o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 365) oraz § 7 ust. 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1938r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu o zapobieganiu powstawaniu i rozszerzaniu się pożarów w budynkach (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 590) zarządzam co następuje:

§ 1. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów budynków mieszkalnych oraz budynków przeznaczonych do użytku publicznego, mieszczących zakłady użyteczności publicznej oraz bu-

dyneków mieszczących lokale urzędowe, biurowe, przemysłowe, handlowe składy i t.p. jakichkolwiek materiałów łatwopalnych a w szczególności: słomy trawy, morskiej, drzewa, wełny drzewnej, wiorów drzewnych, papieru szmat, olejów mineralnych, celuloidu itp. oraz przedmiotów wykonanych w całości lub w przeważającej części z takich materiałów.

§ 2. Przepisy § 1 nie dotyczą budynków, jeżeli konstrukcje dachów tych budynków są wykonane z żelazobetonu o grubości płyty co najmniej 8 cm. lub z żelaza, pokryte płytami o tej samej wytrzymałości na przebicie, a stropy tych budynków są wykonane w całości z materiałów ognioodpornych.

§ 3. Zabrania się przechowywania i gromadzenia na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów, w korytarzach piwnicznych klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1 jakichkolwiek przedmiotów w sposób, utrudniający przejazd lub przejście.

§ 4. Wszelkie przedmioty, znajdujące się na nieprzeznaczonych do zamieszkiwania częściach strychów w korytarzach piwnicznych, klatkach schodowych, przejściach i przejazdach w budynkach wymienionych w § 1 powinny być tak przechowywane aby mogły być niezwłocznie usunięte z tych pomieszczeń do innych części budynku.

§ 5. Obowiązek przestrzegania przepisów §§ 1, 3, i 4 ciąży:

1. jeżeli chodzi o pomieszczenia, których używa nie związane jest z jednym mieszkaniem — na głównym lokatorze tego mieszkania.
2. we wszystkich innych wypadkach — na właścicielu budynku, lub osobie zarządzającej budynkiem, jeśli właściciel osobiście tego zarządu nie sprawuje.

§ 6. W nowowznoszonych budynkach wymienionych w § 1 zabrania się wykonywania na poddaszu ścianek działowych z drzewa.

§ 7. Stropy drewniane na poddaszu budynków wymienionych w § 1. za wyjątkiem budynków parterowych, winny być pokryte warstwą cegły palonej, ułożonej płazem na glinie lub innym materiałem, równoważeniowym.

Stropy w istniejących budynkach winny — otrzymać poprzednio określone zabezpieczenie w terminie, który wyznaczy miejscowa władza.

§ 8. Na poddaszach budynków gospodarczych przez które przechodzą kominy, dopuszcza się przechowywanie materiałów łatwopalnych wymienionych w § 1, o ile kominy nieposiadają na poddaszu otworów wycierowych i zostaną otoczone ogrodzeniem z siatki drucianej w odstępie 1 m od komina sięgającym od posadzki poddasza pod pokrycie dachu. Przestrzeń między ogrodzeniem a kominem winna być wolna od materiałów łatwopalnych.

§ 9. Kanały dymowe winny posiadać u dołu w miejscu łatwo dostępnym otwory do czyszczenia, zaopatrzone w szczelne drzwiczki lub zasuwę żeliwne lub też podwójne zamknięcia klaszane względnie betonowe.

Przy kominach włączonych drzwi muszą być szczelne oraz od zewnątrz obite blachą żelazną.

Nie wolno wbijać w ściany kominowe kołków, drewnianych, haków, gwoździ, klamer itp. o ile gru-

bość ścianki komina wynosi tylko $\frac{1}{2}$ cegły 13 cm.

Wszystkie kominy na poddaszu winny być co roku bielone.

O ile budynki o pokryciu dachu materiałem nie ognio trwałym nie posiadają odległości wymaganych prawem budowlanym, wyloty kominów wszystkich budynków nie posiadających wymaganych odległości winny otrzymać odpowiednie zabezpieczenie, uniemożliwiające wydobywanie się iskier poza komin.

§ 10. Każdy jest obowiązany zachować największą ostrożność przy używaniu ognia i światła.

Przenoszenie odkrytego ognia w obrębie budynków mieszkalnych i gospodarskich jest zabronione. Używanie do rozpalania względnie rozniecania ognia łatwopalnych płynów, jak nafta, benzyna itp. jest zabronione.

Napełnianie zbiorników lamp i maszynek do gotowania, prasowania itp. może się odbywać tylko wówczas gdy lampy względnie maszyny są zgaszone i palniki już ostygły.

§ 11. Zabronione jest stawianie i zawieszanie lamp, palników gazowych świec i podobnych urządzeń w pobliżu materiałów lub przedmiotów łatwopalnych.

Odległość palników od nieotynkowanych sufitów względnie belek jak również od innych łatwo palnych przedmiotów winna wynosić co najmniej 0,50 m. O ile odległość palnika od sufitu wynosi mniej niż $1\frac{1}{2}$ m, winny być ułożone nad płomieniem daszki ochronne z metalu, z porcelany albo innego odpowiedniego materiału o średnicy co najmniej 15 cm.

§ 12. Żelazka do prasowania, grzejniki, maszyny spirytusowe i naftowe palniki gazowe i elektryczne winny być w czasie używania ustawione na niepalnych podstawkach.

W budynkach nie wolno zostawić bez dozoru palącego się światła i rozpalonego ogniska. Powierzenie tego dozoru dzieciom poniżej lat 13 jest zabronione.

Zapałki, zapalniczki i inne przybory do zapalania należy przechowywać w miejscu dla dzieci nie dostępnym.

§ 13. Zabrania się palenia tytoniu, używania światła i ognia otwartego w obrębie zabudowań gospodarczych oraz budynkach gospodarczych na poddaszach i dachach wszelkiego rodzaju budynków w składnicach i miejscach obróbki materiałów łatwopalnych (młyny tartaki itp.) jak również podczas prac związanych z sprzętem o-młotem, przewozem materiałów łatwopalnych, jak zboże, słoma, siano, drzewo, torf, smary, nafta, farby lub inne materiały łatwopalne.

Szczególność ostrożność należy zachowywać przy używaniu latarń (gospodarczych, stojących). Latarnie należy wieszać na silnie umocowanych hakach, łańcuchach, drutach itp. i to w odległościach podanych w § 11. Latarnie winny być należycie utrzymane, zabezp. siatką drucianą przed stłuczeniem, posiadać całe klosze, nieuszkodzone palniki, nieuszkodzone daszki ochronne oraz przepisowe nakrętki do zamykania zbiorników.

§ 14. Zabrania się ustawiania sprzętu domowego i składania względnie przechowywania opału lub innych materiałów palnych w odległości mniejszej niż 0,50 m od otworów palenisk przy piecach, nad piecami od ścian pieców żelaznych drzwiczek wycierowych, blaszanych rur dymowych lub tp.

Suszenie bielizny, odzieży, drzewa i innych łatwopalnych materiałów nie może się odbywać na rurach dymowych i przy piecach.

W pomieszczeniach, posiadających ogniska otwarte składanie materiałów palnych jest zabronione.

Magazynowanie materiałów opałowych ponad dzienne zapotrzebowanie w ubikacjach przeznaczonych do parowania paszy i pieczenia chleba jest zabronione.

§ 15. Puszczenie ognia sztucznych, jak również noszenie płonących pochodni przy pochodach, wymaga poprzedniego zezwolenia władzy administracji ogólnej I instancji.

§ 16. Popiół i żarzące się węgle można składać w budynkach tylko w naczyniach niewywrotnych, z niezapalnego materiału, szczelnie zamykanych.

Popiół i węgle należy natychmiast po wysypaniu do na czyn zupełnie wygasić.

Pozostawienie naczyń z popiołem na poddaszach w pomieszczeniach o nieogniotrwałych podłogach albo obok łatwopalnych materiałów jest zabronione.

Poza obrębem budynków wolno składać popiół jedynie do specjalnie na ten cel przeznaczonych zbiorników zamkniętych z materiału ogniotrwałego i to w odległości przynajmniej 3m od budynków ogniotrwałych i 6 m. od budynków nieogniotrwałych.

Odmienny sposób składania popiołu w zakładach przemysłowych, niż podano w ustępach poprzednich może być ustalony w poszczególnych wytycznych przez właściwą władzę przemysłową.

§ 17. Materiały opałowe jak drzewo, węgiel, torf, dla użytku domowego powinny być przechowywane w piwnicach murowanych, przesklepionych albo w specjalnie na ten cel przeznaczonych budynkach gospodarczych.

Stosy drzewa, chróstu lub t. p. winny być oddalone od nieogniotrwałych budynków lub nieogniotrwałych części budynków co najmniej 6m, a od ognio-

trwałych co najmniej 3m; w odniesieniu do budulcu obowiązują odległości o połowę mniejsze.

Składanie skrzyń i ustawianie straganów na podwórzach w odległości mniejszej niż 6 m. od budynków nieogniotrwałych i 3 m od budynków ogniotrwałych jest zabronione.

§ 18. Stogi, stózki, sterty i kopy słomy zbóż siano i innych palnych produktów rolnych winny być oddalone:

- a) od budynków wszelkiego rodzaju przynajmniej 30 m.,
- b) od torów kolei żelaznych 40 m,
- c) od publicznych dróg i pl. przynajmniej 30m.
- d) od lasów przynajmniej 80 m.

Przepis powyższy nie dotyczy paszy i ściółki w ilościach nie przekraczających dziennego zapotrzebowania gospodarstwa.

Grupy stogów nie mogą obejmować więcej niż 5,000m. sześciennych. Odległość między poszczególnymi grupami winna wynosić co najmniej 30 m. w każdym kierunku.

§ 19. Wapno palone w ilości przekraczającej 5 kwintali pozostawione bez przykrycia powinno być składane w odległości co najmniej 3m. od budynków nieogniotrwałych i łatwopalnych materiałów.

Zabrania się składania wapna palonego w budynkach ogniotrwałych w których znajdują się łatwopalne przedmioty i w budynkach nieogniotrwałych.

§ 20. Rozgrzewanie smoły, asfaltu itp. wewnątrz budynku za pomocą otwartych palenisk i kotłów przenośnych jest zabronione.

Używanie poprzednio wymienionych urządzeń oraz kuźni i kuchni polowych wędzarni przenośnych itp. poza budynkami może się odbywać w odległościach:

(Dokończenie nastąpi)